



FODIANA

*Beatificationis et Canonizationis
Servae Dei MARIAE CAELSTIS
CROSTAROSA*

(in saec.: Juliae)

*Monialis et Fundatricis Sororum a
SS. Redemptore*

(1696-1755)

Super Virtutibus

"Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze mnie" (J,14, 6).

Ufne oddanie się Chrystusowi i wewnętrzne zjednoczenie z Nim charakteryzują całe życie i duchowość Sługi Bożej Marii Celeste Crostarosa (w świecie: Julii): zjednoczona z Nim w mistycznej komunii, przylgnęła we wszystkim do Jego woli pozwalając się przemienić Duchowi w żywą pamiątkę Jego miłosiernej miłości.

Sługa Boża urodziła się 31 października 1696 w Neapolu, w licznej rodzinie należącej do klasy średniej i na chrzcie św. otrzymała imię Julia. Jeden z jej braci został jezuitą, a dwie siostry wraz z nią wstąpiły do klasztoru. Wiele wiadomości o jej życiu pochodzi z *Autobiografii*, którą zredagowała, na prośbę kierownika duchowego, w wieku dojrzałym, około 1750 roku.

Obdarowana żywą inteligencją i silnym, ekstrawertycznym charakterem, w młodości przeżyła krótki okres duchowego kryzysu, który pokonała korzystając z pomocy kierownika duchowego, posiadającego wielkie doświadczenie i solidną wiedzę. Czując powołanie do życia konsekrowanego, w wieku 17 lat złożyła ślub czystości.

W 1718 r. wstąpiła do karmelitanek Matki Bożej Siedmiu Boleści w Marigliano (Neapol), gdzie przebywała aż do zniesienia konserwatorium w 1723. Po krótkim pobycie w rodzinie, przyjęła zaproszenie Ojca Tomasza Falkoi ze Zgromadzenia Pobożnych Robotników i wstąpiła do konserwatorium Wizytek Niepokalanego Poczęcia w Scala (Salerno) przyjmąwszy imię siostry Marii Celeste od Świętej Pustyni.

W dniu 25 kwietnia 1725, po Eucharystii, poczuła się wezwana przez Pana, by powołać do życia nowy instytut zakonny; w kolejnych dniach, wspierana radą spowiednika i mistrzyni nowicjuszek napisała reguły, które stawiały w centrum wspólnotę jako "żywą pamiątkę" miłości Odkupiciela. Po wielu trudnościach, z powodu nieporozumień i błędnych przekonań pewnej siostry oraz niepewności niektórych przełożonych, ale także dzięki zdecydowanej i pełnej światła interwencji świętego Alfonsa de Liguori, 13 maja 1731 powstał Zakon

Najświętszego Zbawiciela, który w 1750 roku otrzymał zatwierdzenie papieskie wraz ze zmianą nazwy na Zakon Najświętszego Odkupiciela.

Pomimo to, ze względu na sposób przedstawienia reguł, Sługa Boża była nadal przedmiotem nieporozumień i wrogości, izolowana od wspólnoty i pozbawiona komunii świętej. Przeżywała te „utrapienia” z cierpliwością i wielką duchową dojrzałością, ze świadomością, że powinna dzielić paschalną drogę Odkupiciela. Niestety wydarzenia doprowadziły do tego, że 14 maja 1733, kapituła klasztoru zdecydowała o wydaleniu Sługi Bożej.

Po dwóch latach pobytu w konserwatorium dominikańskim w Paret i kolejnej próbie założenia klasztoru w Roccapiemonte, w 1738 roku przyjęła propozycję utworzenia wspólnoty w Foggia, zgodnie z otrzymanym od Boga projektem życia zakonnego. W ten sposób narodził się w następnym roku Klasztor - Konserwatorium Najświętszego Zbawiciela, którego celem było także wychowanie dziewcząt należących do średniej klasy społecznej. W Foggia Sługa Boża, mogła wreszcie realizować charyzmat, którego inspirację otrzymała od Pana, starając się o to, aby współsiostry i liczne dziewczęta świadczyły w codziennym życiu o żywej obecności Chrystusa Odkupiciela i stawały się Jego żywą pamiątką

Zmarła w Foggia 14 września 1755 roku, pozostawiając, oprócz wspomnianej *Autobiografii* piętnaście dzieł o treściach mistycznych i ciekawy zbiór listów, który ujawnia jej wewnętrzne doświadczenia, zwłaszcza w najbardziej krytycznych momentach życia.

Sługa Boża, od młodości doświadczyła mocnego wezwania do świętości i mistycznego zjednoczenia (małżeństwa) z Chrystusem, wymagającym Oblubieńcem i poszukiwała zawsze radykalizmu na drodze konsekracji zakonnej, której zaproponowała pewną reformę, pojmując życie mniszek jako doskonałe naśladowanie życia Chrystusa, a wspólnotę zakonną jako żywą pamiątkę Jego odkupieńczej miłości do wszystkich. Eucharystia, przebite Serce Zbawiciela i nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny stanowiły stałe centrum jej duchowości. Zanurzona w modlitwie i kontemplacji tajemnicy Chrystusa Odkupiciela, Siostra Maria Celeste stawiała czoła nie tylko codziennej walce duchowej w dążeniu do doskonałości, ale także doświadczyła wielu przeciwności i niezrozumienia na drodze swego życia. Doznane upokorzenia nie zniechęcały jej jednak, lecz utwierdzały ją w

przekonaniu, by przyłączyć do Bożego planu. Była zrównoważona i pełna umiaru; w jej duchowej propozycji nie zauważa się przesady charakterystycznej dla epoki baroku, ale godna podkreślenia jest jej zażyłość ze Słowem i konkretność w dawaniu siebie bez reszty bliźnim, zgodnie z tym, co zapisała w pierwszej regule. Miała także dary nadprzyrodzone i mistyczne doświadczenia, które sprawiły – według jej autobiograficznego świadectwa – że doświadczała „błogosławionej szczęśliwości” i wielkiej „słodocy”. Jej postawa charakteryzuje się jasnym i spójnym świadectwem życia konsekrowanego, naśladowaniem Jezusa ukrzyżowanego w doświadczeniu rad ewangelicznych, Jest "silną kobietą" na miarę biblijnych wieści, mistyczką o wielkim znaczeniu.

Ze względu na famę świętości, od 9 lipca 1879 do 1 lipca 1884, w Kurii kościelnej w Foggia, przeprowadzono proces informacyjny, który zakończył się, w dniu 11 sierpnia 1901, wydaniem dekretu Kongregacji Obrzędów odnośnie wdrożenia Sprawy. Od 2 maja 1932 do 4 listopada 1933 w Foggia, przeprowadzono proces apostolski na temat kultu i famy świętości. Ważność prawna została uznana przez Kongregację dekretem z dnia 21 maja 1999 roku. Przygotowano *Positio*, dyskutowano na jego temat, według zwykłej procedury, czy Sługa Boża rozwijała cnoty w stopniu heroicznym. Z wynikiem pozytywnym, w dniu 11 maja 2011 r. odbyło się Nadzwyczajne Posiedzenie Konsultorów Teologów. Ojcowie Kardynałowie i Biskupi na zebraniu plenarnym z dnia 7 maja 2013 r. pod moim przewodnictwem, Kardynała Angelo Amato, uznali, że Sługa Boża posiadała w stopniu heroicznym cnoty teologalne, kardynalne i inne.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, iisque adnexis, in gradu heroico, Servae Dei Mariae Caelestis Crostarosa (in saec.: Juliae), Monialis et Fundatricis Sororum a SS. Redemptore, in casu et ad effectum de quo agitur.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 3 mensis Iunii a. D. 2013.

ANGELUS Card. AMATO, S. D. B.
Praefectus

+ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis
a Secretis